

ENTREVISTA

“El narcisisme adolescent s'està convertint en patològic”

Michele Serra, autor d'“Els escarxofats”, manifest sobre una generació que ha commogut Itàlia

NÚRIA ESCUR
Barcelona

Michele Serra (Roma, 1954) es defineix com a “burgès d'esquerres”. El seu llibre, *Els escarxofats* (La Campana) / *Los cansados* (Alfaguara), breu i intens, ha situat un mirall descarnat davant de milers de pares que veuen com el seu fill se'ls escapa. Com pertany a aquesta legió de joves acomodaticis que es passen el dia desembrandint-se –l'auricular enganxat a l'orella– i als que un aconsegueix trobar seguint la pista de la roba tirada per terra, les tovallolles molles, els mitjons abandonats, calaixos sense tancar, llums sense apagar... Sense projecte, sense voluntat. “Vaig de pressa a ajudar-te i cridar-te alhora, com a criatura esquizofrènica d'autoritat”, diu l'autor que reconeix que si un dia el seu fill deixés net el bany, “m'emocionaria”.

Adolescents que no contesten les trucades mentre els pares fabulen amb fantasmes: accidents de moto, festes il·le-

gals... Tenim massa por?

Potser hauríem de ser autònoms dels nostres fills. Tenim massa ansietat i expectativa. De vegades penso en les societats patriarcal on les famílies tenien 9 o 10 fills. Dos o tres morien però es desdramatitzava. Ara tots semblen fills únics i es focalitza la tensió sobre aquests pobres xavals.

A vostè algú el va ajudar a fer els deures?

Mai! A això em refereixo. I a casa meva sopàvem els fills abans que els pares, per marcar les distàncies, i el meu pare portava corbata. Jo vesteixo com el meu fill.

Sap que ha passat per casa perquè el kilim de l'entrada està desplaçat, els plats són bruts i fa olor de cigarreta apagada. És la seva arma contra nosaltres?

Ai, si ho sabés! El meu llibre neix de la confusió. El seu narcisisme s'està convertint en patològic: es pentinen més del que jo em pentinava però la seva habitació fa fàstic. És una mena d'autisme.

És un autisme transitori o desapareix amb la maduresa?

Acaba quan la societat t'obliga a oblidar-te de tu mateix. I li diré

L'escriptor italià Michele Serra, fotografiat a Barcelona

una cosa gairebé reaccionària: l'abolició del servei militar ha estat una catàstrofe. Almenys durant un any els xavals s'oblidaven d'ells mateixos.

Tornar al servei militar?

A Itàlia vaig proposar un servei civil obligatori, per a nois i noies. I em van ploure adhesions entusiastes de molts progenitors.

Els seus fills van criticar gairebé el seu llibre?

Un em va demanar royalties –“sóc jo”–, la noia em va felicitar, l'altre no es va reconèixer i el més sincer va guardar silenci. Hi ha moltes coses que jo visc com un problema i ells no: l'ordre, els horaris, hiperconnexió...

Ha escrit guions per a gairebé tots els actors còmics italians. Humor pedagògic?

Vaig néixer amb l'escriptura còmica. Al llibre l'heroi còmic és aquest pare separat que voreja el

A ITÀLIA

“Vaig proposar un servei civil obligatori, per a nois i noies, i em van ploure adhesions”

UN DESIG

“Dins el seu bucle infinit d'informació no distingeixen el que és essencial a la vida”

ridícul. “El fet còmic és el tràgic vist d'esquena”, diu l'aforisme.

Què canviaria de l'educació que va donar als seus fills?

Seria una mica més autoritari. Però el gran problema d'aquest pare és que la seva falta d'autoritat és sincera: creu realment en la llibertat, viure sense rebre ordres.

Aleshores s'assembla al seu fill més del que es pensa...

Jo puc traslladar als fills fronteres bàsiques: no robis, no matis. Però la resta? Fes el que puguis!

Si un creu que tot és relatiu, com pot imposar normes?

Creiem que podem ensenyar-los la bellesa via seducció. El més terrible arriba quan el pare li està ensenyant un bonic paisatge... i el fill continua literalment “ficat” dins del seu telèfon mòbil.

Hem deixat d'utilitzar l'imperatiu. A tot estirar, els deixem ultimàtums a la nevera.

Només utilitzem l'imperatiu si ens empenyem. Error. Per al meu pare era fàcil: funcionari de banca, burgès conservador, creia que tenia les taules de la llei, votava contra el divorci i a les manifestacions donava la raó a la policia. Jo seria hipòcrita si fes això...

Hessel els demanava, als joves, indignació. I vostè?

Que aprenguin a seleccionar. En aquest bucle infinit –tan espantós– d'informació on viuen no distingeixen el que és essencial.

Què han de descobrir?

El silenci. Jo, de jove, recordo una bonica sensació de buit, ells tenen sempre el cap ple... Nosaltres passejàvem pels carrers sense saber massa on ens dirigíem. Preciós avorriment!

És millor preparar els fills per a un improbable èxit o per a un possible fracàs?

La societat està obsessionada amb educar-los cap a l'èxit quan els hauríem d'educar per ser lliures i feliços. I al cap i a la fi... encara no sé com es fa.●

Julie Depardieu Emmanuelle Béart Alice Isaaz Jacques Weber Quim Gutiérrez Patrick Bruel

Con la participació de

La novela que ha seducido a más de un millón de lectores por fin llega al cine

Basada en la novela de Katherine Pancol

Los ojos amarillos de los cocodrilos

un film de Cécile Teerman

Charlotte de Champeleury, Cécile Teerman Edith Scob Karole Rocher Samuel Le Bihan

NOVELLA EDITADA POR LA ESFERA DE LOS LIBROS

CONSULTAR CARTELERIA

Sala Gran
Fins al 22 de juny

TNC
TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

EL JOG DE L'AMOR I DE L'ATZAR

Pierre de Marivaux

Amb:
Enric Cambray
Àlex Casanovas
Rubèn de Eguia
Guillem Gefaell
Vicky Luengo
Bernat Quintana
Mar Ulldemolins

DIRECCIÓ
Josep Maria Flotats

Entrades a:
www.tnc.cat

CATALUNYA RÀDIO Fundació amm LA VANGUARDIA